

היהודים החלו להתיישב בזאמברוב קרוב לוודאי במאה ה"ז. מחברי ספר זאמברוב מוסרים על קיומו של המסמך המאשר את האזכור העתיק ביותר לנוכחותם של היהודים בישוב זה: תושבי זאמברוב מבקשים מהמלך זיגמונט הראשון הזקן להעביר את ימי השוק מימי רביעי לימי חמישי, כדי שהיהודים יספיקו לערוך קניות לשבת.

ודאי הוא כי במאה ה"ח בזאמברוב חייתה קבוצה קטנה של יהודים, שיתכן והגיעה מיאבלונקה הלא מרוחקת, והייתה כפופה לקהילה היהודית בטיקטין. פנקס הקהילה בטיקטין הוא זה שמכיל ידיעות המאשרות את נוכחותם של היהודים בזאמברוב בראשית המאה ה"ח.

הצבור היהודי בזאמברוב קבר את נפטריו ביאבלונקה המרוחקת כ-10 קילומטר. בתחילה הנפטרים הועברו לשם וחברא קדישא המקומית ביצעה את הטהרה ואחר כך עסקה בקבורה. עם חלוף הזמן מספר היהודים בזאמברוב גדל והצבור החליט להקים חברא קדישא מקומית. באופן רשמי היא הוקמה ביום י"ז בכסלו התק"א לפי הלוח העברי (6 בדצמבר 1740). החל מהמועד ההוא הטהרה והעברת הנפטרים ליאבלונקה בוצעו על ידי חברא קדישא בזאמברוב.

בשנת 1765 חיו בזאמברוב 12 יהודים, 30 שנה מאוחר יותר – 32 (קרוב ל-6 אחוזים מכלל האוכלוסיה) וכתוצאה מתנועת הגירה חיובית אל העיר בין השנים 1827-1858, בשנת 1859 הם היוו 65 אחוז מכלל האוכלוסיה.

בראשית המאה ה"ט לצבור היהודי הגדל והולך בזאמברוב עדיין לא היה בית כנסת, מקוה או תלמוד תורה משלו. ב-1828 תוך הסכמה עם הקהילה היהודית בפרוסקי הוחלט על הקמת בית העלמין. גם שלטונות העיר זאמברוב וגם חברא קדישא מיאבלונקה הביעו את הסכמתם. לייב מחוינה מסר מגרש מקרקעין לטובת הקמת בית העלמין – צפונית לכיכר השוק, בעלייה בכיוון הכביש ללומז'ה (רחוב לומז'ינסקה פינת ז'יטניה דהיום). באותההשנה נבנה גם בית הטהרה. זמן קצר אחר כך הצבור היהודי השתחרר מהתלות המינהלית בקהילה בטיקטין והקים קהילה משלו. בשנים הבאות הוקם בית הכנסת, שני בתי מדרש, מקוה, וב-1895 בית כנסת חדש הבנוי אבן.

ב-1890 נתמלא בית העלמין והקהילה החליטה להרחיבו ברכישת החלקה השכנה לו. שטח בית העלמין הגיע אז לכדי 2,6 הקטר.

בית העלמין נחרב בשואה. בית הטהרה נהרס ולא נותר ממנו זכר. קרוב לוודאי בקיץ 1941, מיד עם כיבוש העיר, הגרמנים ערכו כאן הוצאה להורג של כמה יהודים שהואשמו בשיתוף פעולה עם השלטון הסובייטי. בשנים הבאות נשדדו המצבות בהוראת הגרמנים ושימשו, כבישורים רבים אחרים, לריצוף כבישים.

בתום המלחמה נמשך תהליך ההרס. בשנות ה-60 של המאה הכ' שלטונות העיר התכוונו לבנות פארק במקום, אולם התכנית בוטלה. בסוף שנות ה-80 של המאה הכ' בית העלמין גודר. נוכש אז חלק גדול מצמחיית הפרא. בהחלטה של הממונה המחוזי על שימור אתרים מיום ה-29 ביולי 1988 בית העלמין נרשם לרשימת האתרים לשימור תחת המספר A-372. ניכוש וסילוק צמחיית הפרא גילה כ-200 מצבות במצב שימור מגוון. נתגלה כי זמן קצר מאוחר יותר כמות המצבות ירדה בשל שוד בידי תושבי המקום. המצבות השמורות הרבות ביותר נמצאות כיום במקום הקשה ביותר לגישה.

המצבות בבית העלמין היהודי בזאמברוב עשויות אבן פשוטה, עליהן קישוט עשיר ומקורי, וכנובע ממקורות איקונוגרפיים, מרביתן נשאה בפוליכרומיה.

במאה הכ"א בשטח בית העלמין נערכו עבודות סדר ותיעוד ביוזמת The Matzevah Foundation והקרן לשימור המורשת היהודית. גם בני הנוער מאגוד בתי הספר מס' 1 במקום הצטרפו לעבודות הסדר. המידע שפוענח מ-169 מצבות אפשר למצוא במסד הנתונים של הקרן לתיעוד בתי העלמין היהודיים בעמוד האינטרנט: https://cemetery.jewish.org.pl/list/c_62 [גישה ביום ה-13 בספטמבר 2020]. לפי רשימה זו, המצבה המפוענחת העתיקה ביותר מנציחה את יהודה לייב בן משה סגל, והיא מגיעה משנת 1829.

בשנת 2012 בכניסה לבית העלמין מצד רחוב לומז'ינסקה הוצב לוח זיכרון עשוי גרניט להנצחת יהודי זאמברוב שחיו במקום מן המאה ה"ח עד למלחמת העולם השנייה ושנספו בשואה בגטו ובמחנה ההשמדה בטרבלינקה בין השנים 1941-1943. בהקדמה לספר זאמברוב, כתב צבי זמיר, בשם אגודת יוצאי זאמברוב (זאמבראבער לאנדסמאנשאפט):

"רק כמה מצבות מחוקות אלה שנתרו בבית העלמין מעידות שפעם פרחו כאן חיים יהודיים והייתה קיימת עיירה יהודית".